

Sygn. akt III AUa 750/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 października 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Krystyna Smaga
Sędziowie:	SA Barbara Mazurkiewicz-Nowikowska SA Małgorzata Rokicka - Radoniewicz (spr.)
Protokolant: st. sekr. sądowy Bożena Klukowska	

po rozpoznaniu w dniu 17 października 2013 r. w Lublinie

sprawy T. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji wnioskodawcy T. G.

od wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu

z dnia 13 czerwca 2013 r. sygn. akt VI U 304/13

oddala apelację.

III AUa 750/13

UZASADNIENIE

Organ rentowy - Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. decyzją z dnia 11 lutego 2013 roku odmówił T. G. przyznania prawa do emerytury, ponieważ wnioskodawca, który udokumentował ogólny staż ubezpieczeniowy wynoszący łącznie 27 lat, 4 miesiące i 29 dni okresów składkowych i nieskładkowych, nie udowodnił żadnego okresu pracy w warunkach szczególnych. Organ rentowy nie uznał jako okresu pracy w warunkach szczególnych okresu od 1 sierpnia 1978 r. do 31 lipca 1998 r. w Zakładach Produkcyjno – (...).P. w R., bo świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych zawiera błędy formalne budzące wątpliwości do charakteru pracy w warunkach szczególnych.

Od tej decyzji wnioskodawca T. G. wniósł odwołanie do Sądu Okręgowego w Radomiu, domagając się zmiany decyzji i przyznania prawa do emerytury po zaliczeniu okresu pracy w Zakładach Produkcyjno- (...) w R. jako pracy w warunkach szczególnych.

Wyrokiem z dnia 13 czerwca 2013 roku Sąd Okręgowy w Radomiu oddalił odwołanie. Sąd Okręgowy ustalił, że wnioskodawca T. G., urodzony (...), w dniu 28 listopada 2012 roku złożył w organie rentowym wniosek o przyznanie prawa do emerytury. Zaskarżoną decyzją z dnia 11 lutego 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił przyznania tego prawa. Organ rentowy na dzień 31 grudnia 1998 roku uznał za udowodniony łączny okres ubezpieczenia w wymiarze 27 lat, 4 miesiące i 29 dni, ale nie uwzględnił żadnego okresu pracy w warunkach szczególnych.

T. G. był zatrudniony w okresie od 1 sierpnia 1978 r. do 31 lipca 1998 r. w Zakładach Produkcyjno – (...).P. w R. na stanowisku ślusarza konstrukcyjnego. W Zakładach tych produkowano konstrukcje stalowe dla elektrowni – słupy, kratownice, ściany elektrofiltra, elektrody do elektrofiltra, bębny nośne, młyny i inne konstrukcje stalowe dla elektrowni. Były to urządzenia wysokogabarytowe. Wnioskodawca pracował na hali, na której pracowało około 10 brygad, jedna brygada liczyła od 10 do 12 pracowników. Wnioskodawca na stanowisku ślusarza konstrukcyjnego pracował na wydziale konstrukcji stalowych. Przygotowywał detale do spawania – ciął o różnej długości i grubości blachy i różne kształtowniki - gilotyńą, wycinał szlifierką tarczową i kątową zgodnie z rysunkiem. Następnie wnioskodawca zestawiał te elementy i spawacz robił z nich tzw. hefty- robocze szczeplenia, a kiedy nie było spawacza, wnioskodawca sam je wykonywał. Szlifierką zdejmował nagar – tzw. otulinę, następnie mył rozpuszczalnikiem i malował te elementy. Często pomagał również spawaczowi przy pracach spawalniczych. Na hali panowało duże zapylenie i hałas niekiedy ustawiano parawany oddzielające od spawacza. Pracował w pełnym wymiarze czasu pracy.

Sąd Okręgowy orzekł, że w oparciu o przepis art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 Nr 153, poz. 1227 j.t.) wnioskodawca urodzony po dniu 31 grudnia 1948 roku mógłby uzyskać prawo do emerytury po osiągnięciu wieku przewidzianego w art.32 – czyli 60 roku życia, pod warunkiem osiągnięcia w dniu wejścia w życie ustawy 15 letniego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat - dla mężczyzn oraz okresu składkowy i nieskładkowy wynoszącego 25 lat. Poza sporem w niniejszej sprawie pozostaje, że wnioskodawca osiągnął wiek 60 lat i udowodnił wymagany 25 letni okres zatrudnienia, nie przystąpił również do otwartego funduszu emerytalnego i ostatni stosunek pracy został rozwiązany.

Sprawą sporną pozostało ustalenie, czy wnioskodawca wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) w wykazie A w wymiarze, co najmniej 15 lat i czy okres ten osiągnął przed dniem 1 stycznia 1999 roku.

Odnosnie spornego okresu pracy w Zakładach Produkcyjno – (...).P. w R., wnioskodawca przedstawił świadectwo pracy w warunkach szczególnych, w którym podano, że w spornym okresie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace w warunkach szczególnych na stanowisku ślusarza konstrukcyjnego, wymienionym w Wykazie A, dziale XIV, poz. 12 - wykazu A dziale XIV, poz. 12 stanowiącego załącznik nr 1 do zarządzenia nr 18 Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 12 sierpnia 1983 roku w sprawie stanowisk pracy w resorcie górnictwa i energetyki, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach. W wykazie A rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze w dziale XIV pod pozycją 12 wymieniono prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowo wodorowym. Ponieważ świadectwo jest obciążone podnoszonymi przez ZUS wadami, ustaleniu podlegało, czy w spornym okresie wnioskodawca wykonywał prace w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

W ocenie Sądu Okręgowego zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala przyjąć, że wnioskodawca, będąc zatrudnionym w Zakładach Produkcyjno – (...).P. w R., wykonywał prace w szczególnych warunkach. Jak ustalił Sąd Okręgowy wnioskodawca pracował jako ślusarz konstrukcyjny na wydziale konstrukcji stalowych, a praca powyższa nie jest objęta zakresem pojęciowym poz. 12, działu XIV wykazu. W wykazie A rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze w dziale XIV pod pozycją 12 wymieniono prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym,

atomowo wodorowym, skarżący natomiast w spornym okresie zatrudnienia przygotowywał materiały do spawania, niekiedy tylko także spawał, ale nie robił tego stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, a jedynie dorywczo, w razie kiedy nie mogła tego zrobić osoba zatrudniona na stanowisku spawacza. Praca ślusarza nie została wymieniona w Wykazie A – załączniku do ww. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. Sąd Okręgowy powołał się na stanowisko Sądu Najwyższego, zgodnie z którym samo wykonywanie prac w bliskim sąsiedztwie spawacza nie mieści się w określeniu „prace przy spawaniu” (wyrok Sądu Najwyższego z 29.01.2008 r. I UK 192/07 OSNP 2009/5-6/79). Ponadto w Zarządzeniu nr 17 Ministra Górnictwa i Energetyki (a nie nr 18 – jak podano w ww. świadectwie), w wykazie A dział XIV, poz. 12 nie wymienia stanowiska ślusarz konstrukcyjny, co świadczy o tym, że to stanowisko nie było zaliczane do prac w warunkach szczególnych.

W tej sytuacji, świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych uzupełnione zeznaniami wnioskodawcy, w których wyjaśniał jakie faktycznie prace wykonywał, przy jakich urządzeniach pracował, oraz zeznaniami świadków i analizą akt osobowych, pozwoliło Sądowi Okręgowemu na ustalenie, że praca wnioskodawcy nie miała charakteru pracy wykonywanej w warunkach szczególnych.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy stwierdził, że wnioskodawca nie udowodnił spełnienia przesłanki z art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) oraz § 2 ust. 1 i § 4 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r., co do ustalenia prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym.

Od tego wyroku apelację wniósł wnioskodawca T. G., zaskarżając wyrok w całości. Wyrokowi zarzucał:

I. naruszenie przepisów prawa materialnego – art.184 § 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez przyjęcie, że odwołującemu nie należy się wcześniejsza emerytura z uwzględnieniem pracy w warunkach szczególnych;

II. naruszenie przepisów prawa materialnego – art.32 o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez przyjęcie, że odwołującemu nie należy się wcześniejsza emerytura z uwzględnieniem pracy w warunkach szczególnych;

III. naruszenie przepisów postępowania – art.233 kpc poprzez błędną ocenę dowodów, a w konsekwencji przyjęcie, że odwołujący nie udowodnił wymaganego okresu 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Wnosił o zmianę wyroku i uwzględnienie apelacji poprzez przyznanie odwołującemu prawa do wcześniejszej emerytury.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Apelacyjny nie stwierdza zarzucanej błędnej oceny materiału dowodowego. Istota sprawy sprowadzała się do ustalenia, czy wnioskodawca, który w świadectwie pracy miał przez pracodawcę wpisany okres pracy w warunkach szczególnych na różnych stanowiskach faktycznie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał czynności wymienione w wykazie A uprawniające do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym.

Sąd Okręgowy przeprowadził bardzo drobiazgowo i wnikliwe postępowanie dowodowe i przeanalizował wszystkie dostępne dokumenty dotyczące zatrudnienia wnioskodawcy i zajmowanych przez niego stanowisk pracy, przesłuchał też wnioskodawcę i zgłoszonych przez niego świadków, mających potwierdzić, że przez cały okres zatrudnienia w Zakładach Producyjno- (...) w R. pracował w warunkach szczególnych. Wbrew twierdzeniom skarżącego brak jest podstaw do przyjęcia, że w spornym okresie wykonywał on wyłącznie pracę na stanowiskach wymienionych jako praca w warunkach szczególnych. Sąd Okręgowy dokonał dokładnej analizy wszystkich okoliczności i postępowanie dowodowe wskazuje, że nie wszystkie okresy pracy na poszczególnych stanowiskach są wymienione w wykazie.

Odnosząc się do zatrudnienia wnioskodawcy w spornym okresie na stanowisku „ślusarz konstrukcyjny”, to należy zauważyć, że praca ślusarza nie jest zakwalifikowana jako praca w warunkach szczególnych bez względu na to, czy w trakcie pracy wnioskodawca wykonywał swoje obowiązki w bezpośrednim kontakcie ze spawaczami, czy też sporadycznie wykonywał też prace przy spawaniu. Wnioskodawca w apelacji usiłuje wykazać, że faktycznie wykonywał prace spawacza, ale jego twierdzenia nie znajdują oparcia w zeznania składanych przez Sądem Okręgowym, ani w materiałach dowodowych zgromadzonych w aktach osobowych. Wersja przedstawiana w apelacji jest sprzeczna z pozostałymi dowodami zebranymi w postępowaniu, przede wszystkim z zeznaniami samego wnioskodawcy.

Przepis § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) jednoznacznie stanowi, że okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w tym rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Akta osobowe i wyjaśnienia wnioskodawcy jednoznacznie wskazują, że wnioskodawca był wówczas zatrudniony jako ślusarz przy montażu różnych elementów metalowych i w postępowaniu odwoławczym niczym tych ustaleń nie podważył. Podkreślić należy, że o uprawnieniach pracownika do emerytury na warunkach przewidzianych w rozporządzeniu decyduje łączne spełnienie określonych w nim przesłanek, a przekonanie pracownika o wysokiej szkodliwości warunków pracy jest wystarczające do uznania takiej pracy za pracę w szczególnych warunkach.

Wbrew zarzutom apelacji Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i ocenił materiał dowodowy zgodnie z zasadami proceduralnymi, nie przekraczając granic zakreślonych w art.233 § 1 KPC. Wywody apelacji sprowadzając się do podważenia oceny dowodów dokonanej przez Sąd Okręgowy i stanowią polemikę z prawidłowymi ustaleniami tego Sądu. Sąd Okręgowy wyczerpująco w uzasadnieniu wypowiedział się, co do powodów, dla których odmówił wiarygodności dowodom przedstawionym przez wnioskodawcę w postaci świadectw wykonywania pracy w warunkach szczególnych i Sąd Apelacyjny nie znajduje podstaw do uznania, że przy tej ocenie została przekroczona granica swobodnej oceny dowodów i naruszony został przepis art.233 § 2 KPC.

Sąd Apelacyjny w całej rozciągłości podziela zarówno ustalenia faktyczne, jak i wnioski prawnicze zawarte w motywach zaskarżonego wyroku. W tej sytuacji nie zachodzi potrzeba ich powtarzania (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 22 kwietnia 1997 roku II UKN 61/97 – OSNAPiUS 1998/3/104, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998 roku I PKN 339/98 – OSNAPiUS 1998/24/776). Podnieść należy dodatkowo, że skarżący argumentami przytoczonymi w apelacji w żaden sposób nie podważył zasadności stanowiska Sądu pierwszej instancji. Apelacja zawiera bowiem jedynie własną ocenę faktów odmienną od przyjętej przez Sąd Okręgowy.

W tej sytuacji Sąd Apelacyjny uznał, że zaskarżony wyrok w pełni odpowiada powołanym przez Sąd Okręgowy przepisom prawa, dlatego apelacja nie może być uwzględniona.

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny na podstawie art.385 KPC orzekł, jak w sentencji.